YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN MÄÄRÄYS (ensimmäinen jaosto)
14 päivänä lokakuuta 1998 *

Asiassa C-437/98 P,

Industria del Frio Auxiliar Conservera SA (Infrisa), kotipaikka Bermeo (Espanja), edustajanaan asianajajat Ignacio Sáenz-Cortabarría Fernández ja Marta Morales Isasi, Biskaja, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto Guy Harles, 8-10 rue Mathias Hardt,

valittajana,

jossa valittaja vaatii muutoksenhaussaan Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (toinen jaosto) asiassa T-136/95, Infrisa vastaan komissio, 15.9.1998 antaman tuomion (Kok. 1998, s. 3301) kumoamista,

vastapuolena:

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään oikeudellisen yksikön virkamies Juan Guerra Fernández, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen yksikön virkamies Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

* Oikeudenkäyntikieli: espanja.

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja L. Sevón (esittelevä tuomari) sekä tuomarit P. Jann ja M. Wathelet,

julkisasiamies: F. G. Jacobs,

kirjaaja: R. Grass,

kuultuaan julkisasiamiestä,

on antanut seuraavan

määräyksen

1 Industria del Frio Auxiliar Conservera SA (jäljempänä Infrisa) on yhteisöjen tuomioistuimeen 3.12.1998 toimittamallaan valituksella hakenut muutosta EY:n tuomioistuimen perussäännön 49 artiklan nojalla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-136/95, Infrisa v. komissio, 15.9.1998 antamaan tuomioon (Kok.1998, s. II-3301, jäljempänä valituksen kohteena oleva määräys), jossa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin oli hylännyt selvästi perusteettomana kanteen, jossa se oli ensinnäkin vaatinut ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta kumoamaan tietyistä Japanista peräisin olevia kalastustuotteita koskevista suojatoimenpiteistä 7.4.1995 tehdyn komission päätöksen 95/119/EY (EYVL L 80, s. 56, jäljempänä riidanalainen päätös) siltä osin kuin toimenpiteet koskivat kalastustuotteita, jotka olivat matkalla yhteisön alueelle riidanalaisen päätöksen julkaisuhetkellä sekä jossa se oli toiseksi vaatinut vahingonkorvausta sille tästä syystä aiheutuneista vahingoista.

2 Riidanalaisen päätöksen 1 artikla kuuluu seuraavasti:

"Jäsenvaltioiden on kiellettävä kaikkien Japanista peräisin olevien kalastustuoteerien tuonti".

3 Päätös tehtiin kolmansista maista yhteisöön tuotavien tuotteiden eläinlääkintätarkastusten järjestämistä koskevista periaatteista 10 päivänä joulukuuta 1990 annetun neuvoston direktiivin 90/675/ETY (EYVL L 373, s. 1) 19 artiklan nojalla ja sen tekemisessä otettiin huomioon, että

"komissio on lähettänyt asiantuntijoitaan Japaniin tarkastamaan yhteisöön Japanista tuotavien kalastustuotteiden tuotanto- ja jalostusolosuhteita; kyseisten asiantuntijoiden tekemien havaintojen mukaan Japanin viranomaisten virallisesti antamia takeita ei ole noudatettu ja kalastustuotteiden tuotanto- ja varastointiolosuhteissa on vakavia hygieniaa ja valvontaa koskevia puutteita, joista saattaa aiheutua vaaraa kansanterveyden suojelulle" (ensimmäinen perustelukappale) ja

"on tärkeää keskeyttää kaikkien Japanista peräisin olevien kalastustuotteiden tuonti siihen asti kunnes tuotannon valvontaa ja hygieniaa koskevia edellytyksiä on parannettu" (kolmas perustelukappale).

4 Valituksen kohteena olevan määräyksen 13—15 kohdasta käy ilmi, että Infrisa päätti tammikuussa 1995 ostaa 250 tonnia pakastettua keltaevätonnikalaa japanilaiselta Itochu Corporation -yhtiöltä. Tästä määrästä 5.4.1995 saapuneelle 50 tonnin tonnikalaerälle suoritettiin terveystarkastus, jonka jälkeen erä tullattiin. Sitä vastoin 9.4.1995 eli ajankohtana, jona riidanalaista päätöstä sovellettiin, yhteisön alueelle matkalla ollutta 200 tonnin erää ei laskettu kyseisen päätöksen perusteella yhteisöön.

5 Infrisa nosti 3.7.1995 ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen, jossa se vaati ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta kumoamaan riidanalaisen päätöksen sillä perusteella, että komission olisi pitänyt ottaa huomioon se, että tavarat olivat matkalla yhteisöön. Se vaati lisäksi komission velvoittamista suorittamaan sille vahingonkorvausta. Kanne hylättiin selvästi perusteettomana.

6 Infrisa vaatii valituksessaan yhteisöjen tuomioistuinta kumoamaan valituksen kohteena olevan määräyksen sekä ensisijaisesti päättämään sekä kumoamiskanteesta että vahingonkorvauskanteesta, tai toissijaisesti päättämään ainoastaan kumoamiskanteesta ja palauttamaan vahingonkorvauskanteen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen ratkaistavaksi tai ainakin palauttamaan kanteen kokonaisuudessaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen ratkaistavaksi.

7 Infrisa perustaa valituksensa kolmeen valitusperusteeseen. Ensimmäisen mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen katsoessaan, että kanne oli hylättävä määräyksellä siksi, että yhteisöjen tuomioistuin oli hylännyt ennakkoratkaisumenettelyn yhteydessä asiassa C-183/95, Affish, 17.7.1997 antamassaan tuomiossa (Kok. 1997, s. I-4315) eräitä pätemättömyysperusteita. Toisen valitusperusteen mukaan asiassa on loukattu sen puolustautumisoikeuksia ja oikeutta tehokkaaseen oikeussuojaan siltä osin kuin kysymys on sen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle esittämien uusien seikkojen selvittämisestä. Kolmannen valitusperusteen mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on rikkonut työjärjestyksensä sääntöjä tuomioistuimen kokoonpanon suhteen.

8 Komissio vaatii, että valitus on hylättävä määräyksellä suullista käsittelyä aloittamatta, koska ensimmäinen ja kolmas valitusperuste ovat selvästi perusteettomia ja koska toisen valitusperusteen tutkittavaksi ottamisen edellytykset puuttuvat selvästi tai toissijaisesti, koska toinen valitusperuste on selvästi perusteeton.

9 On syytä todeta, että yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 119 artiklassa määrätään, että jos valituksen tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat tai jos valitus on selvästi perusteeton, yhteisöjen tuomioistuin voi milloin tahansa hylätä valituksen perustellulla määräyksellä suullista käsittelyä aloittamatta.

Ensimmäinen valitusperuste

10 Infrisa väittää ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tehneen oikeudellisen virheen katsoessaan, että kanteen hylkääminen perustellulla määräyksellä asian käsittelyä jatkamatta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 111 artiklan perusteella oli perusteltua edellä mainitussa asiaa Affish koskeneessa ennakkoratkaisumenettelyssä annetun tuomion takia. Tässä tuomiossa ei nimittäin nimenomaisesti todeta riidanalaista päätöstä päteväksi. On täysin mahdollista, että riidanalainen päätös todetaan pätemättömäksi myöhemmällä tuomiolla sellaisista syistä, joista yhteisöjen tuomioistuin ei ole vielä lausunut.

11 Joka tapauksessa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole valittajan mukaan perustellut sitä, miksi tuomio, jossa mainittu päätös oli ennakkoratkaisumenettelyssä katsottu päteväksi, riittäisi osoittamaan, että kanne oli täysin perusteeton, varsinkin kun edellä mainitussa asiassa Affish esillä ollut ennakkoratkaisukysymys ei koskenut riidanalaisen päätöksen voimaantullessa yhteisöön matkalla olevia tavaroita.

12 Infrisa katsoo vielä, että kumoamiskanteen hylkääminen ei voi johtaa vahingonkorvauskanteen hylkäämiseen. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen olisi siten pitänyt tutkia valittajan vahingonkorvauskanne sen yhteisön vastuun kannalta, joka yhteisölle syntyy sinänsä laillisen toimen perusteella.

13 Komissio katsoo sen sijaan, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tosiasiassa tutki esitetyt kanneperusteet, minkä jälkeen se totesi, että yhteisöjen tuomioistuin oli tutkinut ne oikeusvarmuuden periaatteen loukkaamista lukuunottamatta edellä mainitussa asiassa Affish antamassaan tuomiossa. Tässä tilanteessa perustamissopimuksella käyttöönotetun laillisuusvalvontajärjestelmän mukaista oli, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin pitäytyi aikaisemmassa oikeuskäytännössä. Tässä tapauksessa näiden kahden asian aineelliset yhtäläisyydet ovat ilmeisiä ilman, että asiassa olisi mahdollista vedota uusiin olosuhteisiin.

14 Komission mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi toiminut oikein, jos se olisi tyytynyt tutkimaan sellaiset perusteet ja väitteet, jotka olivat edellä mainitussa asiassa Affish annetussa tuomiossa tutkittuihin perusteisiin ja väitteisiin verrattuina uusia. Valituksen kohteena olevasta määräyksestä käy kuitenkin ilmi, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei tyytynyt pelkästään viittaamaan edellä mainittuun asiaan Affish siinä käsiteltyjen perusteiden osalta, vaan se on tutkinut ne itse aineelliselta kannalta.

15 Komissio katsoo vahingonkorvauskanteen osalta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tapaan, että yhteisön vastuun edellytykset eivät ole täyttyneet, koska riidanalainen päätös eivätkä muutkaan yhteisön toimet tai menettelyt, joiden perusteella sopimussuhteen ulkopuolinen yhteisön vahingonkorvausvastuu voi syntyä, olleet lainvastaisia.

16 Ensinnäkin on todettava, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 111 artiklan mukaan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voi jatkamatta asian käsittelyä ratkaista asian perustellulla määräyksellä silloin, jos kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat tai kanne on selvästi täysin perusteeton.

17 Yhteisöjen tuomioistuin on edellä mainitussa asiassa Affish antamansa tuomion 27 kohdassa ennakkoratkaisukysymyksen uudelleen muotoiltuaan tutkinut, oliko riidanalainen päätös, jolla asetetaan kaikkialta Japanista peräisin olevat kalastustuote-erät täydelliseen tuontikieltoon, todettava pätemättömäksi siksi, että sillä loukataan suhteellisuusperiaatetta ja, oliko harkintavaltaa käytetty väärin riidanalaista päätöstä tehtäessä, ja varmistanut, että riidanalainen päätös oli pätevä yhdenvertaisuusperiaatteen ja luottamuksensuojan periaatteen sekä EY:n perustamissopimuksen 190 artiklan (josta on tullut EY 253 artikla) kannalta.

18 Yhteisöjen tuomioistuin päätyi siihen, että riidanalaisen päätöksen tutkinnassa ei ollut tullut esille sellaisia seikkoja, jotka vaikuttaisivat päätöksen pätevyyteen.

19 Lisäksi on todettava, että yhteisöjen tuomioistuin hylkäsi nimenomaisesti edellä mainitussa asiassa Affish annetun tuomion 58 kohdassa mahdollisuuden ottaa käyttöön suojatoimenpide, jossa riidanalaisen päätöksen tekemisajankohtana jo lähetettyjä kalastustuotteita valvottaisiin niiden maahantuonnin yhteydessä.

20 Infrisan nostaman kanteen osalta on todettava, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi kanteen johdosta antamansa määräyksen 28—30 kohdassa, että viiteen kuudesta esitetyistä perusteista, eli luottamuksensuojan periaatteen, suhteellisuusperiaatteen, yhdenvertaisen kohtelun periaatteen, perusteluvelvollisuuden periaatteen ja harkintavallan väärinkäyttöä koskevan periaatteen loukkaamiseen oli jo vedottu pääosiltaan edellä mainitussa asiassa Affish, mistä seuraa, että perusteiden yksityiskohtainen arviointi oli enää tarpeen kuudennen kanneperusteen, joka koski oikeusvarmuuden periaatteen loukkaamista, sekä viiden muun perusteen tueksi erityisesti esitettyjen perusteiden osalta.

21 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tutki siten valituksen kohteena olevan määräyksen 31—37 kohdassa tämän kuudennen, oikeusvarmuuden periaatteen loukkaamista koskevan perusteen ja totesi määräyksen 33 kohdassa, että riidanalaista päätöstä voitiin jo sen sanamuodon mukaan soveltaa julkaisemispäivästä alkaen kaikkien Japanista peräisin olevien kalastustuotteiden tuontiin ilman määräaikaa. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi määräyksen 34 kohdassa, että se, että päätöksellä oli ollut konkreettisia vaikutuksia yhteisöön matkalla olleiden tuotteiden kannalta, ei muuttanut sitä, että se oli luonteeltaan päätös, jota sovellettiin siitä lähtien (ex nunc) eli kaikkiin päätöksen julkaisemispäivästä alkaen tuotuihin tavaroihin. Se katsoi määräyksen 35 ja 36 kohdassa, että koska päätöksellä ei ollut taannehtivaa vaikutusta, sillä ei loukattu oikeusvarmuuden periaatetta ja sellaista loukkaamista koskeva kanneperuste oli siten selvästi perusteeton. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tutki ja arvioi siten tämän perusteen edellä mainittuun asiassa Affish annettuun tuomioon nähden itsenäisesti.

22 Viiden muun perusteen osalta on todettava, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tutki myös nämä väitteet erikseen ja se otti niiden osalta tutkinnassa huomioon edellä mainitussa asiassa Affish annetun ratkaisun.

23 Lisäksi on todettava, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tutki valituksen kohteena olevan määräyksen 42 kohdassa Bangladeshistä, Intiasta ja Madagaskarista peräisin olevia kalastustuotteita koskevista suojatoimenpiteistä 30.7.1997 tehdyn komission päätöksen 97/513/EY sekä 1.8.1997 tehtyjen komission päätösten 97/515/EY ja 97/516/EY (EYVL L 214, s. 46, 52 ja 53) yhteydessä erityisesti luottamuksensuojan periaatteen loukkaamisesta tehdyn väitteen ja totesi, että sellainen perusteltu luottamus voi perustua vain tilaan, joka vallitsi ennen kyseisen toimenpiteen hyväksymistä.

24 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tukeutui siten perustellusti työjärjestyksensä 111 artiklaan katsoessaan, että pätemättömyysperusteet, joihin Infrisa oli vedonnut vaatimuksiensa tueksi, mukaan lukien se peruste, jota yhteisöjen tuomioistuin ei ollut tutkinut asiassa Affish antamassaan tuomiossa, eivät voineet muuttaa kyseisessä tuomiossa annettua ratkaisua.

25 Vahingonkorvauskanteen osalta on todettava, että Infrisa perusti vaatimuksensa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa ainoastaan riidanalaisen päätöksen lainvastaisuuteen. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi siten perustellusti valituksen kohteena olevan määräyksen 84 kohdassa, että koska sellaista yhteisön vahingonkorvausvastuun aikaansaavaa lainvastaisuutta ei ollut, kanne oli perusteeton.

26 Tältä osin on täsmennettävä, että vastoin Infrisan väitettä, valituksen kohteena olevan määräyksen 84 kohdan sanamuodosta ei voida päätellä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi katsonut, että vahingonkorvauskanne olisi ollut selvästi perusteeton. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen todetessa kumoamiskanteen selvästi perusteettomaksi, vahingonkorvauskanne oli samalla myös selvästi perusteeton.

27 Infrisa vetoaa valituksessaan myös laillisen toimen perusteella syntyvään yhteisön vastuuseen.

28 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 48 artiklan 2 kohdan mukaan asian käsittelyn kuluessa ei saa vedota uuteen perusteeseen, ellei se perustu kirjallisen käsittelyn aikana esille tulleisiin tosiseikkoihin tai oikeudellisiin seikkoihin.

29 Jos asianosaisella olisi oikeus esittää ensi kertaa vasta yhteisöjen tuomioistuimessa vaatimuksilleen sellaisia uusia perusteita, joihin hän ei ole ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa vedonnut, tämä tarkoittaisi, että asianosaisella olisi oikeus laajentaa yhteisöjen tuomioistuimessa, jonka toimivalta muutoksenhakuasioissa on rajoitettu, kannettaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa käsiteltyyn asiaan nähden. Yhteisöjen tuomioistuimen toimivalta valitusasioissa on siten rajoitettu kohdistuvaksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen sille esitetyistä perusteista tekemään arviointiin (ks. erityisesti asia C-7/95 P, Deere v. komissio, tuomio 28.5.1998, Kok. 1998, s. I-3111, 62 kohta).

30 Tässä tapauksessa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa ei ole esitetty kanneperustetta laillisen toimen vuoksi syntyvän yhteisön vastuun perusteella. Kysymyksessä on siten uusi peruste, jonka tutkittavaksi ottamisen edellytykset puuttuvat selvästi.

31 Ensimmäisen valitusperusteen osalta on siten todettava, että osaksi sen tutkittavaksi ottamisen edellytykset puuttuvat selvästi tai osaksi se on selvästi perusteeton.

Toinen valitusperuste

32 Infrisa esittää toisen valitusperusteen osalta ensinnäkin, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on loukannut sen puolustautumisoikeuksia ja oikeutta tehokkaaseen oikeussuojaan sekä että se on vääristänyt näyttöä siten, että se ei ollut ottanut sitä riittävästi huomioon, ja joka tapauksessa, että se ei ollut arvioinut jokaista päätöksistä 97/513, 97/515 ja 97/516 ilmenevää uutta seikkaa, jotka Infrisa oli 27.10.1997 päivätyllä kirjeellään esittänyt. Nämä päätökset osoittavat nimittäin, että asiassa olisi ollut mahdollista säätää poikkeuksesta matkalla olevien tavaroiden osalta. Lisäksi riidanalaisen päätöksen osalta oli

loukattu valittajan oikeutta oikeudenmukaiseen oikeudenkäyntiin, koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ratkaisi asian ennen kuin se antoi päätöksen Infrisan hakemuksesta, jossa tämä oli pyytänyt komission velvoittamista esittämään ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle eläinlääkintäkomitean lausunnot, joiden perusteella edellä mainitut päätökset sekä riidanalainen päätös kuitenkin oli tehty.

33 Komissio lausuu ensimmäisen väitteen osalta, että päätökset 97/513, 97/515 ja 97/516 on esitetty kirjallisen käsittelyn päättymisen jälkeen ja ne on jätettävä tutkimatta. Ottaen huomioon sen, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin käsitteli kuitenkin niitä valituksen kohteena olevan määräyksen 42 kohdassa, komissio katsoo, että tällä perusteella pyritään tosiasiassa näytön uudelleenarviointiin ja peruste on siten jätettävä tutkimatta. Joka tapauksessa nämä riidanalaisen päätöksen jälkeen tehdyt päätökset tehtiin eri yhteydessä kuin kyseinen päätös ja niissä voidaan siten määrätä muista toimista ilman, että se olisi ristiriidassa riidanalaisen päätöksen kanssa.

34 Tältä osin on riittävää huomata, että se, miten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on arvioinut sille esitettyä näyttöä, ei ole sellainen oikeudellinen kysymys, jonka yhteisöjen tuomioistuin tutkii valituksen perusteella, paitsi jos ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle esitetty selvitys on otettu huomioon vääristyneellä tavalla tai jos ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen määrittämän tosiseikaston paikkansapitämättömyys käy ilmi oikeudenkäyntiasiakirjoista (asia C-53/92 P, Hilti v. komissio, tuomio 2.3.1994, Kok. 1994, s. I-667, 42 kohta ja asia C-119/97 P, Ufex ym. v. komissio, tuomio 4.3.1999, Kok. 1999, s. I-1341, 66 kohta).

35 Infrisa ei ole näyttänyt, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi vääristänyt sille esitettyä selvitystä, vaan se on tyytynyt ainoastaan väittämään, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole ottanut selvitystä huomioon. Jo pelkästään ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen antaman määräyksen 42 kohdan lukemisen jälkeen on selvää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tutkinut tämän selvityksen ja päätynyt siihen, että se ei muuta asiassa tehtyä oikeudellista arviointia.

36 Toinen valitusperuste on selvästi perusteeton siltä osin kuin se koskee näytön vääristämistä.

37 Asiakirjojen esittämistä koskevan vaatimuksen osalta on huomattava, että yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 21 artiklan mukaan yhteisöjen tuomioistuin voi vaatia asianosaisia toimittamaan kaikki sen haluamat asiakirjat ja antamaan kaikki sen haluamat tiedot. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 64 artiklan 1 kohdassa määrätään, että prosessinjohtotoimilla pyritään varmistamaan, että asiat valmistellaan ja käsitellään ja riidat ratkaistaan parhaissa mahdollisissa olosuhteissa.

38 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 64 artiklan 2 kohdan a ja b alakohdan mukaan prosessinjohtotoimien tavoitteena on erityisesti varmistaa kirjallisen ja suullisen käsittelyn moitteeton kulku ja helpottaa asian selvittämistoimia ja määrittää ne seikat, joiden osalta asianosaisten on täydennettävä todisteluaan tai joiden osalta asian selvittämistoimet ovat tarpeen. Saman työjärjestyksen 64 artiklan 3 kohdan d alakohdan ja 4 kohdan mukaan kukin asianosainen voi asian käsittelyn missä vaiheessa tahansa ehdottaa prosessinjohtotoimiin ryhtymistä ja näiden määräysten mukaan prosessinjohtotoimiin voi kuulua se, että niissä pyydetään esittämään asiaan liittyviä asiakirjoja ja asiakirjojen otteita.

39 Tältä osin on todettava, että vaikka on totta, että riidanalaisen päätöksen neljännessä perustelukappalessa viitataan siihen, että päätöksessä määrätyt toimenpiteet olivat pysyvän eläinlääkintäkomitean lausunnon mukaisia, on myös niin, että yhteisöjen tuomioistuin totesi asiassa Affish annetun tuomion 64 kohdassa riidanalaisen päätöksen perustelukappaleet tutkittuaan, että yksin nämä perustelukappaleet ovat riittäviä sen selvittämiseksi, minkälaiset tapahtumat edelsivät riidanalaisen päätöksen tekemistä.

40 Kun otetaan huomioon yhteisöjen tuomioistuimen suorittama tutkinta niiden syiden osalta, jotka koskevat riidanalaisen päätöksen tekemistä, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole tehnyt oikeudellista virhettä kieltäytyessään määräämästä Infrisan pyytämiä selvittämistoimia. Valitusperuste on siten tältä osin selvästi perusteeton.

41 Samoin on päätösten 97/513, 97/515 ja 97/516 tekemistä edeltäneiden niiden lausuntojen esittämisen osalta, joista ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

totesi, että ne eivät vaikuta kanteeseen, kuten tämän määräyksen 23 kohdassa on todettu.

42 Tästä seuraa, että toinen valitusperuste on selvästi perusteeton.

Kolmas valitusperuste

43 Kolmannessa valitusperusteessaan Infrisa väittää ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen rikkoneen kyseisen tuomioistuimen työjärjestyksen 14 artiklaa siten, että se oli päättänyt kolmen tuomarin kokoonpanossa asiasta, vaikka kyseinen asia oli aikaisemmin siirretty viiden tuomarin jaostoon ja että asian oikeudellisen vaikeaselkoisuuden tai asian merkityksen vuoksi sen siirtäminen uudelleen jaostoon, jossa oli lukumääräisesti vähemmän tuomareita, ei ollut enää mahdollista.

44 Komissio katsoo, että kysymyksessä olevaa määräystä on tulkittava siten, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin saa sen nojalla siirtää uudelleen asian jaostoon, jossa on lukumääräisesti enemmän tai vähemmän tuomareita.

45 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 14 artiklassa säädetään seuraavaa:

"Asia voidaan siirtää täysistuntoon tai jaostoon, jossa on eri lukumäärä tuomareita, jos se on perusteltua asian oikeudellisen vaikeaselkoisuuden tai asian merkityksen taikka erityisten olosuhteiden vuoksi.

Siirtämispäätös tehdään 51 artiklassa määrätyin edellytyksin".

46 Saman työjärjestyksen 51 artiklan mukaan asiaa käsittelevä jaosto voi missä tahansa asian käsittelyn vaiheessa ehdottaa asian siirtämistä käsiteltäväksi toisenlaisessa kokoonpanossa.

47 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 14 artiklan tarkoituksena on nimittäin mahdollistaa se, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin käsittelee asiat sellaisessa kokoonpanossa, joka on tapauksen mukaan tarkoituksenmukaisin kyseisessä määräyksessä olevien arviointiperusteiden mukaisesti. Työjärjestyksen 14 artiklan sanamuodosta, eikä sen päämäärästä kuitenkaan voida päätellä, että kyseisen määräyksen vastaista on siirtää uudelleen asia mahdollisesti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen sellaiseen jaostoon, jossa on aikaisempaan kokoonpanoon verrattuna lukumääräisesti vähemmän tuomareita. Se, että määräyksessä on käytetty käsitettä "eri", tukee tätä tulkintaa.

48 Tämä valitusperuste on näin ollen selvästi perusteeton.

49 Kaikesta edellä olevasta seuraa, että osaksi valituksen tueksi esitettyjen perusteiden tutkittavaksi ottamisen edellytykset puuttuvat selvästi ja osaksi perusteet ovat selvästi perusteettomia. Valitus on siten hylättävä työjärjestyksen 119 artiklan nojalla.

Oikeudenkäyntikulut

50 Yhteisöjen tuomioistuimen tyäjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan, jota 118 artiklan nojalla sovelletaan valituksiin, asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska komissio on vaatinut Infrisan velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut ja Infrisa on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto)

on määrännyt seuraavaa:

1) **Valitus hylätään.**

2) **Industria del Frio Auxiliar Conservera SA (Infrisa) velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.**

Annettiin Luxemburgissa 14 päivänä lokakuuta 1999.

R. Grass

kirjaaja

L. Sevón

ensimmäisen jaoston puheenjohtaja